

מלק, יהודה

יהודה, בן קלרה ובנימין זאב ז"ל, נולד ביום י"ב בטבת תשי"ב (10.1.1952) בירושלים. כבן למשפחה דתית, המקיימת את מצוות התורה, למד יהודה בבית-הספר דתיים. הוא סיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר "חורב" בירושלים ואחר-כך המשיך בלימודים תיכוניים בישיבת "מרום ציון" בירושלים, שם עשה ארבע שנים. אחר-כך הלך לישיבת "כרם ביבנה", שם סיים את לימודיו התיכוניים. הוא היה תלמיד טוב ובזכות שקדנותו

ואהבתו את הלימודים, זכה בציונים טובים. מעולם לא אמר די ותמיד שאף להשכיל, להחכים ולהעשיר את ידיעותיו בכל התחומים. הוא היה בעל אופי נדיר. טוב לבו ופועלו למען הזולת קנו לו חברים רבים, שאהבו אותו וכיבדוהו. הוא נהג להתנדב ולעזור לכל אדם, בלי שיתבקש. מעולם לא ביקש תמורה על טובה שגמל; להיפך, תמיד טען שאינו זקוק לעזרת הזולת. הוא נהג לתת שיעורים פרטיים, אך סרב לקבל תשלום בעבורם. בתקופה שלמד בישיבה היה מארגן חבילות-שי לטירוני הישיבה, היה נוסע לבקרום במקום שירותם, ודואג להעביר דרישות שלום למשפחותיהם. בעת שירותו בצה"ל היה מוותר לעיתים על חופשותיו, כדי לאפשר לחבריו לצאת הביתה, והוא היה ממלא את מקומם. מברג ה"סטר" היה מצוי תמיד בכיסו, כדי לעזור בתיקונים שונים, שידייו היו מלאות מהם. הוא היה בעל מזג שקט, מעולם לא התרגז על אדם ולא הרים את קולו בגערה. תמיד קיבל דברים ברוח טובה, בשלווה ובהבנה. כך נהג גם בתקופת שירותו בצבא ותמיד עודד ורומם את רוח חבריו. הוא היה חובב טיולים והרבה לסייר ולתור במרחבי הארץ וליהנות מפי נופיה ואתריה.

יהודה גויס לצה"ל בסוף יולי 1970 והוצב לנח"ל מוצנח. לאחר הטירונות נהיה חייל-לוחם ומילא תפקידים שונים במסגרת החיל. הוא עשה של"ח במקומות שונים, מילא תפקידים בשמירה בקווים הקדמיים, השתתף במרדפים אחר מחבלים, שבאחד מהם נפל מפקדו. בשנת 1971 עבר קורס בבית-הספר לשריון והיה לתותחן בטנק. הוא היה חייל טוב, מסור ונאמן לתפקידו. תמיד השתדל למלא בדיקנות וביעילות את הוראות מפקדיו והיה אהוד ומקובל עליהם. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים עלה לרמת הגולן, כדי להצטרף לחטיבת השריון שעם כוחותיה נמנה החטיבה, שהוטל עליה לבלום את התקפות הסורים, עברה קרבות קשים ועקובים מדם. הגדוד של יהודה נלחם באזור הכפר נפת והתקדם לעבר סינדיאנה, כשהוא בולם והדף את טנקי האויב. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), בקרב שריון-בשריון בסביבות סינדיאנה, נפגע הטנק של יהודה והוא נהרג. זמן רב היה בחזקת נעדר, ומשנמצאה גופתו הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בגבעת-שאול. השאיר אחריו אם, שלושה אחים ושתי אחיות. לאחר נופלו הוענקה לו דרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו של יהודה: "ביום ב' בבוקר יצא הטנק של יהודה מחניון הלילה בכפר נפת, והתקדם לכיוון דרום-מזרח עם עוד שני טנקים. הטנק של יהודה הוביל את הכוח בהסתערות על גבעה אסטרטגית. במהלך ההסתערות נפגע הטנק בפגז ויהודה נהרג. יהודה היה נכון תמיד לכל משימה ויצא לכל פעולה, בידיעה ברורה שבכך הוא מגן על עם ישראל, על דת ישראל ועל ארץ ישראל. הוא שימש דוגמא לחבריו בכל אשר עשה. אהבת הזולת ועזרה לחברים הן תכונות שהצטיין בהן לאורך שירותו, ועשוהו חייל אהוד על חבריו ועל מפקדיו. חיוכו ועליזותו תרמו רבות להעלאת המורל של חבריו, גם בשעות הלחימה הקשות ביותר. זכרו לא יישכח ודמותו תעמוד לנגד עינינו לעד."

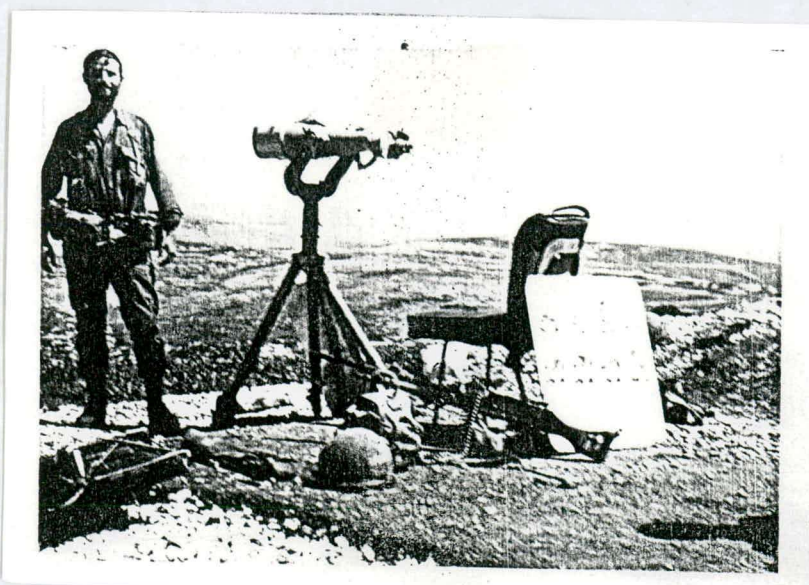

הראס
מחקום
עפ"ת חנה.

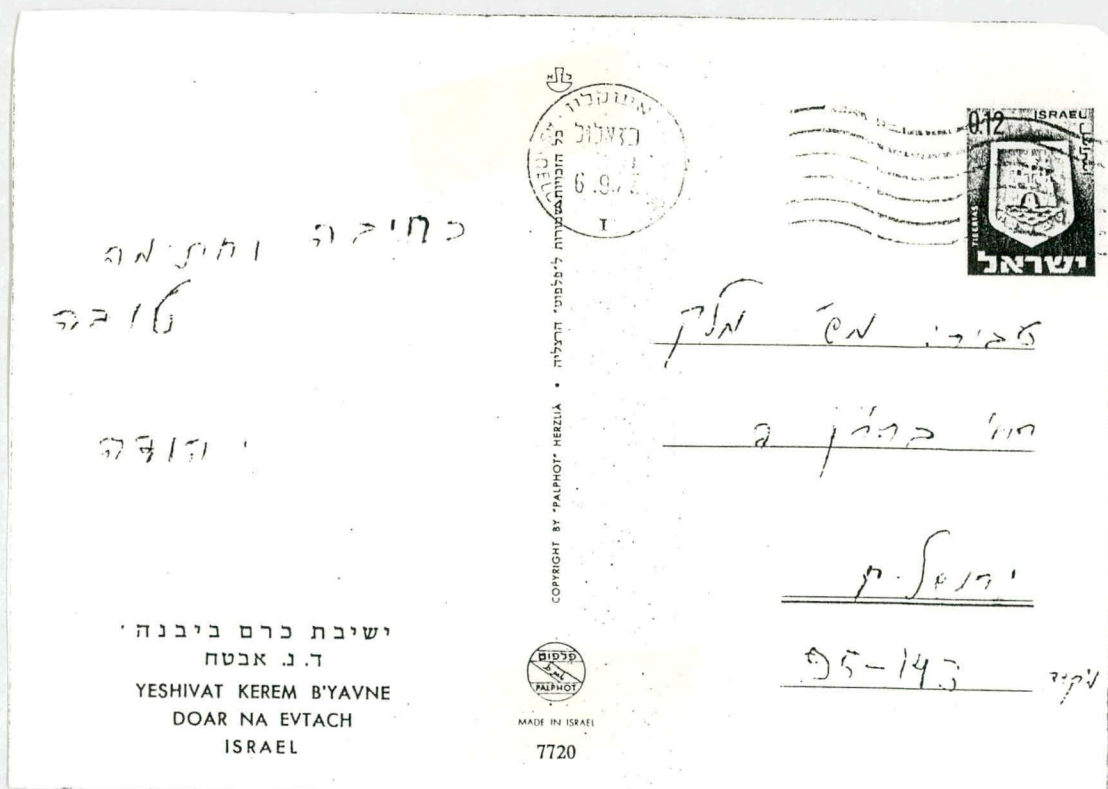
החלל עם החברות.

מאק יהודה
א"ט החל"ט.

מאק יהודה "ל"א
האב"ט
אב"ט.

המקצועות	הציונים
חינוך אופני	מספיק... 6
כמעט טוב	7 כמעט טוב
*****	6 מספיק... 6
	7 כמעט טוב
	7 כמעט טוב
	8 טוב..... 8
	8 טוב..... 8
	9 טוב מאוד
	7 כמעט טוב
	8 טוב..... 8
	6 מספיק... 6

תנ"ך
עברית
אנגלית
מתמטיקה
תלמוד
ישראל בזמן החדש
היסטוריה
פיסיקה
כימיה
ביולוגיה
ידיעת הארץ

גדולה → להבין
לא ממש יפה

מנהל בית הספר

21/11/11
1/12/11

321

[illegible]

שמינה תיבות, בודדים צורך
בית הדין

מספיק. 5- מספיק בקושי. פחות מ-5 - לא מספיק.

והו' צדק בן יוסף > 63

יהודה סן בנימין - דאב מלק
נולד בירושלים בי"ב טבת תשל"ב
נפל: בקרב הבלימה ברמת הגולן בי"ב חשרי תשל"ד

יצא במוצאי יום הכפורים ישיבת משיבת כרם-ביבנה ליחידת הסדיון שלו ליד ראש פינה.
חשיבתו היתה כח המלואים הראשון שנחלץ לעזרת הלוחמים ברמה.

הצטרף לצוות טנק מאולתר. השתתף בקרבות העזים של היום השני למלחמה. עקב קלקול
נשק אח הטנק - כנראה תחת אש חיה - זאת מסתבר מעובדה ששותיר אחריו אח כל חפציו
האישיים, כולל חפילין, סדור, וספר "חובות הלבבות" שהיה צמוד אליו בכל עת.

באחת משעות הלילה הצטרף כטען קשר לטנק שמ"פ שהיה בשטח, אך מאחר שהיה חותחן מעולה
בקש להתחלף ולשמש בתפקידו זה, ולפי עדות נהג הטנק אכן דייק בפגיעותיו.

השתתף בקרבות של היום השלישי למלחמה, כולל קרב המחצבה. לאחריו המשיכו דרכם לכיוון
חושנייה. הלחימה היתה קשה ובלתי פוסקת.

בהיותם ליד הכפר הדסי הנפוש סינדיאנה קבל המ"פ מפקד הטנק הוראה להסתער יחד עם
שלושה טנקים נוספים ולהדוף את הסורים שהחלו סימני התרופפות. הטנק בו לחם יהודה
עלה ראשון. קבל פגיעה ישירה בצריח ופרט לנהג-לא ניצל איש.

שעונו של הנהג שדמם יחד עם הטנק הורה בדיוק את השעה: 3.10 אחה"צ.

אחינו הצעיר יהודה לא הספיק הרבה, ואולי כן, כי סטרתו כך הסביר, היתה: "להתקדם
בלימוד". והוא חתר לקראתה בהתמדה.

דרך חיו - רגילה, למד ב"חורב" ואח"כ בישיבה התיכונית "מרום-ציון", שםם ביוזמתו
הצטרף ל"כרם ביבנה" - ישיבת הסדר הכוללת גם שנת למוד טרום סירונות.

נראה, שבישיבה חש עצמו מצויין. לכשנשאל מה לו שרוח צבאי ומי לו נח"ל ושריון. ומדוע
לא סמל דת למשל, ובכלל, השיב בבהירות מסכמת אופיינית מאד: "מישהו צריך לעשות זאת"
וזה בעצם מה שקרה חסיד. סייע, עשה ופעל לטובת כולנו ובמקומנו. בשקט ביטולות ומבלי
להתחשבן אם חובתו שלו זו אם לאו, שהרי מישהו, בסופו של דבר צריך לעשות.

עבר את שלכי האמון השונים - לאו דווקא בקלות - יתר. לא היה "בריון" בהופעתו. הביחה
היה שב כזה רזה, מנחה מסתבר. חיוכו המיוחד לו - עמו ובפניו - חוויות, כמעט התפתחו לחשוב
שכל העסק - חנוג גדול - בבואו הוא מפזמן לו זמר מתחת ל"מספ" (היו לו מטבעות לשון
משלו ואמרות שפר פרסיות משופעות הומור - שלא כל אחד ירד לעומקן).

שנא שוויץ - ושלא יעשו לו טובות. אך לאחרים עשה ועשה, בדרך כלל לא נודעו לנו פעילויותיו.
בצעירותו נתן שעורים פרטיים אך סרב לקחת חשלוש שנודע שהילדה חסרת אמצעים. מאוחר יותר
היה מארגן חבילות לסירוני הישיבה נוסע לבקרים וטורה בהעברת דש"ים מהם. בתם החופשות
הקצצרות היה חוזר עמוס לעייפה - שי מאמותיהם של חבריו הדואגות לחוספת וויסמינים ראוייה
להתכבד....

היה אחראי לגמ"ח בישיבה, ולא ידענו גם זאת - עד בא החופשה ועמה גל הפניות הגדול לבייתנו.
רק לאחר מותו נודע לנו כי פרסם מאמרים בעלון הישיבה ואף עזר בעריכתו.

היה לו איזון נפשי ראוי לקנאה, ושלווה וסבלנות. הצעיר בבני המשפחה היה ועם הולדתו העמדתו במקומו אחת אחרון, חכה אח קטן!

בדרך כלל חשבוהו לשקט - ולא כן, היינו עורכים וויכוחים ארוכים אל תוך הלילה, גם בימים לא טמן ידו בצלחת. תמיד היה עסוק. ידע לעמוד על שלו בחוקף - אבל בהחלט לא בחוקפנות. אהב טיולים ומסעות רגליים, עם הרבה הרבה נוף.

החשוב מכל היה - היותו שלם עם עצמו ואולי לכן, גם שלם עם אחרים. לא חסר אומץ לב וחשייה, גם אם ישמע הדבר מוזר - היה זה הוא שעמד יחידי בפרץ עת חדרו גנבים הביחה. כפנף למולם עם רובהו של אחיו - ללא כדורים. זה אירע ~~אח~~ כשהיה עדיין נער ובעת שלן לבדו בסוכה בחצר. הוא המשיך ללון בסוכה גם לאחר "מקרה הגנבים" פחד? מסתבר. לנו הודיע אגבית וסתמית ביותר, שאם מישו יתעורר בילה שרק יציץ ויראה עם עודנו שם...

לקשר - לא ידע, לצעוק מעולם לא למד ולא אחת שאלונוהו למה אינו רוסן כועס או סתם מתרגז מעט, כמקובל בימינו. ענה, יותר לשם נמוס מאשר הצורך בחשובה $\frac{1}{2}$ "ומה יצא לי מזה".

במוצאי יום כפור עלה לגולן ישר מהישיבה. במחנה "יפתח" נפגש עם אחיו שבא מירושלים. פגש גם חבר שספר אף הוא מאוחר יותר, כי ראהו לבוש אזרחי, חיוכו עליו (לא נשכח במהומה). שקית ניילון בידו ובפיו כאלה רטורית בנעימתה "מה אתם מתרגשים" מלחמה השיבו. יודע, ויהיה בסדר, פסק.

מי שלא הכיר חושב גוזמאות המותרות באמירה על אלו ההולכים, ומי שהכירו - יודע. לא ספורים, אמת לאמיחה.

ומה על הזקן שהציל מידי שני פרחחים שנספלו אליו, והוא למדו ומתכוון בעל כורחו להספיג ויותר מזה לספוג, מנחת זרועם ולא נרתע. לחמהונו יצא משם יוחר מאשר עם שן ועין, ועד מהרה הסתבר לו העניין - עמם הלך גם שעונו... ומה על התאונה בה התדרדרה המכונית בס נסע כטרמפיסט מגובה "פעוס" של 20 מטר, לא אבד עשתונותו, הסיר משקפיו, הגן בידיו על ראשו - ועם תם הגלגולים והחבטות הגיש עזרה לנהג הפצוע. הוא קבע אותו יפה יפה לכסאו שלו (של יהודה) אשר נתק ועף מעוצמת ההדף וצורת הקשירה המקצועית נראתה גם למרפאת הקבוץ אליה הועד לספול ראשוני - והם השאירוהו אסור אל הכסא עד הגיעו לבית החולים בצפת...

ועל מוצאותיו $\frac{1}{2}$ "מבצעות" בגבול הצפון, על היותו מגיע קבוע, על מסעות ומרדפים אחר מחבלים אשר באחד מהן נפל גם מפקדו. ממנו לא שמענו כמעט על כך - אלא אם כן מתוך הומור ללא רמז לסכנה ממשיה או קושי מיוחד גם לא על כך שיחד עם חבר היה אחראי על חלוקת החופשות כשאת עצמו, דוגף לסוף התור....

חבר בא לאחר נפילתו וספר לנו כי בעצם הוא חייב עדיין ליהודה חופשה...

ו"גמילות חסד" מסוג אחר לגמרי התבטאה בנכונותו להעמיד לרשות הרבים את כשרונו המקצועי הפורה בכל שטחי האינסטלציה, החשמל ובכל דבר הדורש ידיים זריזות בצרוף ראש על הכתפיים,,, (ע)

גא דרך קבע "סטטר" במקום עם בכים תולצחו להגיש "עזרה ראשונה" לשחדרש... לפני בואו הצפוי ארגנו אחיו למענו "סדר יום" מלא וגדוש כשלעיתים גם חברים הזקוקים לתקון דחוף תורמים לתוכנית. כשאמר את הזמן הדרוש לביצוע ^{הוא} עבודות נוכח לדעת שדרשו לו עוד ימים רבים לסיימן מאחר וקודם עליו לדאוג לתפילה בכבוד ולשעוריו הקבועים בישיבת הכותל ל-"בין הזמנים"...

לספר אפשר עד בלי די. חלפה שנה, ואין יום בו לא מזכירים אותו בהקשר זה או אחר. רבות יותר הפעמים שנזכרים - ואין רוצים לדבר. ובכלל, לשם מה לכתוב כי יהודה היה כזה וגם כזה היה. הן אמרנו מי שמכיר יודע שלא הצלחנו בדיוק להסביר. פשוט אי אפשר, ולמי שאינו מכיר - אין כל זה אומר. ומה נעשה אם באמת היה כזה טהור וטוב?

היה ושוב היה, משונה לשון העבר. נדמה שהוא עדיין "שם" ^{שם} שפצצית, "שם" בישיבה, שם בצפון, ושם בשמים. תמיד שם.

כאן איננו יותר.

68884

'My Roommate Was Killed; 7 Gone from Our Yeshiva'

Steve Weisberg, 18, is the son of Mr. and Mrs. William Weisberg of Cleveland Heights, a graduate of the Mesivta High School of the Hebrew Academy, and is now a student at Yeshivat Kerem B'Yavne, near Ashkelon, Israel. The following excerpts are from a letter he wrote to his family shortly after his roommate at the Yeshiva was killed in the war.

Friday night I was notified that my roommate, Yehuda Malek, is gone. As much as I had prepared myself for the worst before, and had honestly believed that I wouldn't see him again, it

Weisberg

still hit me very hard. To think that the fellow I had woken up with for five weeks every morning, the guy who called me "Steve" with a Hebrew accent until I told him to use my Hebrew name, to think that he is gone to this world is inconceivable. Such a good guy....

...Yehuda was the first person whom I knew on a friendly basis that died. Last night a couple of us gathered his things all together...It felt like we were packing for someone who just had to leave suddenly. It was so hard to believe that he won't return. The yeshiva said earlier that there will be some who won't return. Now the count from our yeshiva is up to seven.

...ONE BOY WAS here last week who had to have skin grafted from his leg to his face and arm. I don't know him, but I was told that he was in the same tank as another boy from the yeshiva who fell; he got out and saw the tank burning, and when he came back to see about Itchy, the other boy, he got caught up in flames.

This war, with its 1854 victims—now more are being counted—was a wasteful tragedy. Now is when we begin to feel things.

They say that the death of a Tzaddik, like Yehuda, is supposed to leave you with something. I have to always remember and copy his love for Torah and also, to me, so much more about him...I never saw him get angry, or say a bad word about anyone. I'll never forget him.

....I guess that it's about all I can express in words.

Steve